

РАТНИКЪ

ЗА ИКОНОМИЯ, ЛИТЕРАТУРА И ПОЛИТИКА

Излиза за сега воѣка Недѣля

Годишен абонаментъ 6 л.
Полугодишенъ 3 л.
За три мѣсѣца 2 л.

За странство 10 лева год.

ПРЕДПЛАТЕНИ

Единъ брой 15 ст.

Всичко, що се отнася до вѣстника, се адресира:

Ред. в. „РАТНИКЪ“,
Свищовъ.

Обявления

за 1 кв. с. м. на 1 стр. 10 ст.
на другитѣ страници . . . 8 ст.
за приставски обявления се плаща по три стот. на дума.
Всичко въ предплатата.
Ръкописи и дописки назадъ не се връщатъ.

„За да се защищаваме ще трѣбва да държимъ много войска, и постоянно ще сме наводни отъ бѣжанци, наши братя, които ще дождатъ да търсятъ при насъ прибежище за да си занесатъ живота.“

Думи казани отъ покойния Д-ръ К. Стоиловъ, въ Великото учредително събрание, въ 1879.

Като процентираме изказанитѣ по горѣ думи, отъ покойния незабравимъ български държавенъ мѣжъ Д-ръ К. Стоиловъ още въ Учредителното Велико Народно Събрание, които думи, той въ речтѣта си по македонския въпросъ е предвидялъ, това, което ний сега виждаме и испытваме.

Ето и самата му рѣчь, както я намираме публикувана въ бр. 292 на столичния в. „Черно Море“ стр. 3-та.

„Веднѣжъ отворена дума за „общенародния въпросъ верѣдъ шумни рѣкоплѣскания“ прѣдседателътъ на Великото учредително Събрание Негово Блаженство Екзархъ Антимъ произнася съ сълзи на очи и съ гласъ разтреперанъ тихо, като за себе си, скръбнитѣ думи на пророка Иеремия:

„Гласъ въ Рамѣ слышанъ бысть плача и рыданія и вопля: Ракыль плаущия чадѣ своихъ и нехотѣше утѣшитися яко не суть. Да почѣтъ гласъ отъ плача и очи твои отъ слезъ, яко есть мзда дѣломъ твоимъ“. (Иер. 31, ст. 15—17).

Слѣдъ това възлиза на тробуната К. Стоиловъ и произнася слѣдната твърдѣ достойна за наумяване рѣчь:

„Между различнитѣ чувства, които възнуватъ днесъ народнитѣ прѣдставители, най-ясно се изказва чувството на признателността: признателностъ къмъ братския намъ народъ, който съ толкова си жѣртви, ни даде възможността да можемъ въ едно таково събрание, каквото днешното, да изразяваме народнитѣ си желанія, и да полагами основа на политическия си животъ. За това, като политическия органъ на народа си, ние трѣбва да искажемъ прѣдъ своя Освободителъ нашата дълбока признателностъ. Но въ тоя благодарителенъ адресъ, съ който ще се обърнемъ къмъ нашия Баща, трѣбва искрено и ясно да искажемъ и болкитѣ си и опасенията си. За да можемъ да сторимъ това, трѣбва да изучимъ положението си.

Голѣмо възнувание се забѣлѣзваше между прѣдставителитѣ, които се събраха тукъ, голѣмъ страхъ ги обладаваше, — и не е чудно всички чувствуваха, че стоимъ на прага на една важна епоха, че сега ще да се изправи една крачка, която ще бѣде пълна съ послѣдствия за бъдещето на народа ни. Всички виждаха, че черенъ облакъ грози надъ небосклона на отечеството ни. Това безпокойствие, бѣше слѣдствие на общото безпокойствие, което обладаваше и обладава още цѣлия ни народъ: народатъ въ простотата си и искреността си чувствува своето положение. Това го доказватъ инструкциитѣ, които повсѣду избирателитѣ дадоха на своитѣ прѣдставители; това го доказватъ и телеграмитѣ, които постоянно пристигатъ както отъ Сѣ-

веръ и Югъ, така и отъ Истокъ и Западъ.

Оправда ли се тоя страхъ? Безъ съмнение, защото народътъ вижда, че не може да живѣе при тия условия, въ които е поставенъ. Въ предѣли, които сж дадени на Княжеството, то не може да съществува: когато най-индустриалнитѣ и най-богатитѣ му страни сж откъсани отъ него, то ще има твърдѣ малко приходи; а пъкъ съ тия малки приходи то ще трѣбва да покрива разносикитѣ на една пълна администрация: единъ пълненъ апаратъ за администрацията, за финансии, за правосъдието, за просвѣщението. Ако всичко това прави гражданитѣ на великитѣ сили и царства да се оплакватъ отъ управлението си, то нѣма съмнѣние че насъ ще ни съсипе. Кждѣ може една малка частъ отъ единъ самъ по себѣ си не голѣмъ народъ, да плаща такива разносики? Съкий гражданинъ ще трѣбва да работи само за да може да плаща данѣци и пакъ нече да достига. Но това не е всичко. Не сме говорили още за една много важна частъ на бъдещето ни управление; тѣзи важна частъ е народната ни войска. Тѣй като сж работитѣ, тази войска трѣбва да бѣде многобройна и силна. Защо? това го изисква положението ни. Нека погледнемъ малко около себе си, за да видимъ отъ що ще сме обиколени постоянно.

Най-напрѣдъ въ Балкана, гнѣздото на просвѣтената частъ отъ народа на ония, които отъ рано врѣме още посвѣтиха живота си на народната идея, на народната свобода, е предаденъ на турски гарнизони — на едни елементи, надѣждата на което е грабежъ и разорение. А идемъ ли по далечъ, въ тая красна земя, възъ жѣртвитѣ, на която нашата свобода се създава идемъ ли по на вжтрѣ въ тази драга частъ на нашето отечество, на която се запрѣщава даже да носи името „България“ — това скромно име, което намъ е толкозъ мило, — гробната тишина която срѣщаме потвър-

дява още повече нашитъ страхове. Истина е, че небето е тъй синьо и слънцето грѣе тъй весело както прѣди години, но тѣ освѣтляватъ сега само развалини; трѣвата си расте така тъй пѣстро, както прѣди години, но тя покрива гробищата на ония, които щеха да бждатъ наша гордосъ и които сж причина на това, що сега имаме. Марица тече се тъй тихо както прѣди години, но съ шумте нието ѝ се смѣватъ плачове и охкания. А людѣтъ които обитаватъ тази земя, сж наши братя. Тия и днесъ спорѣдъ страданията си, въпрѣки осуетенитъ си мечти и безнадежното си бждаще, тѣ не забравятъ идеята за свободата и единство на общото ни отечество. Тѣзи наши братия сж биле вече свободни; тѣ сж се радвали на свободата и за нѣколко врѣме сж биле свободни и съединени съ насъ. Това само би било достатъчно да имъ докаже че тѣ не могатъ да бждатъ щастливи, додѣто не достигнатъ това що сж имали. Ето ви источникътъ на безпрестани възнания, на нови потоци отъ кръвъ, на неискзани страдания. Тѣй разбирагъ нашитъ братя положението си; за това и кръвнигъ сцени сж се вече начнали тамъ гдѣто нашитъ освободителски войски сж се отеглили. Не распалени глави, но прости български селяни, сж зели оружие за живота, имота и частъта си. А когато простий селянинъ прави такова нѣщо, то значи, че нему е вече невъзможно да дѣйствува друго-яче; то значи, че той е разбралъ че има нѣщо по-високо отъ да живѣе за да искарева хлѣба си; то значи че той е разбралъ вече идеята на народността и свободата. Това което се прави сега само въ единъ край, ще да се прави всъду, и тѣзи отцѣпени мѣста ще да бждатъ гнѣздата на трайни възнания.

Преминемъ ли отъ тука въ Македония, — зрѣлището, което срѣщатъ очите ни, е неописано. И тамъ има вече поборници и герои на народното единство и свободата, но тамъ тоже се повтарятъ въ по голѣмъ размѣръ сѣвнитъ на Батакъ и Перушица. Като глѣдаме извѣстията, които ни идатъ отъ тази частъ на отечеството ни, неволно си мислимъ че слѣдующитъ стихове на безсмъртний Данте, начертани надъ входа въ ада, като че сж писани за Македония:

„Чрвъзъ менъ тукъ влизатъ въ скърбний градъ
Чрвъзъ менъ отиватъ въ мѣка вѣчна,
Чрвъзъ менъ влизатъ къмъ родъ
За винаги който — ѝ изгубенъ,

Надѣжда сѣка оставете.

Вий, що тукъ влѣзвате чрвъзъ менъ“

Да, безнадежда е сѣдбата на Македонцитъ!

Това става на Южнитъ ни граници; що се върши на западнитъ и на севѣроисточнитъ ни граници, не ща да ви разказвамъ, защото мисля че и туй е повече отъ доста. Това се върши, и ще да се върши на нашитъ граници! И слѣдствията на всичко това ще да теглимъ ние Българитъ отъ княжеството. За да се защищаваме, ще трѣбва да държимъ много войска, и постоянно ще сме наводнени отъ бѣжанци, наши братя, които ще дохождатъ да търсятъ при насъ прибежище за да си запазятъ живота.

Може би нашитъ бждащи политици да постѣпватъ съ благоразу-

мие, осторожность, съ хладнокрѣвие; може би и тѣзи, които ще която е направена да засѣдаватъ на нашитъ мѣста, послѣ насъ, ще мислятъ, че равнодушие, стойческо равнодушие е прѣмо страданията на своитъ беатия, е политическа добродѣтель. Но народътъ, ние, които сме частъ отъ този народъ, никога не ще можемъ да бждемъ хладнокрѣвни, никога нѣма да прѣстанемъ да чувствуваме неправдата, на народа ни: никога нѣма да прѣстанемъ отъ да питаемъ мислитъ исказани въ мемоара ни, подаденъ на вѣликигъ сили. Сѣкога ще подѣржаме въ тѣхнитъ стрѣмления и опити тѣзи, които сж плѣтъ отъ нашата плѣтъ и кръвъ отъ нашата кръвъ. Сѣко въстание на нашитъ братя, ще растроjava и нашата политическанаредба. Това е далечъ отъ да упмзва Европейския миръ.

За това, като отправяме нашия бвагодарителенъ адресъ на нашия Баща и Освободителъ, нека му кажемъ, и тѣзи наши опасения: Нека му кажемъ откровенно, че ние истинна пристѣпаме къмъ цѣлтъ, за която сме повикани — за изработване Органически Уставъ, но го правимъ само за да изпълнимъ отеческата му воля, но че не се надѣваме отъ нашитъ трудове да излѣзе нѣщо; тѣй сж суетени умоветъ ни и сърдцата ни, щото не се надѣваме отъ сегашното положение и отъ нашата да излѣзе нѣкоя полза за Българскитъ народъ. Каквото и да бжде нашето желание. Княжеството, тѣй както е то сега, сѣкога ще произвежда едно печално впечатление: духъ плачевенъ ще да владѣа надъ него. За цѣвтение и благоденствие не ще може да има и дума.

Та па не само до нашия освободителъ, нѣ и до великигъ други владѣтели, чиито просвѣщени държавни мѣже, въ столицата на едно велико Царство, сж скроили днешното ни положение, можемъ да се отнесемъ съ единъ адресъ. Ние сме увѣрени, че като наредиха нашата народна сѣдба тѣ сж се ръководили отъ великигъ начала на напредѣка на челоуѣчеството, и че за въ полза на този напредѣкъ, тѣ сж ни поставили въ днешното ни положение. Нѣка кажемъ и тѣмъ нашитъ опасения; нѣка изложимъ дѣйствителността въ всичката и нагота, и тогази можемъ да се надѣмъ, че тѣ като зематъ въ внимание нашитъ минали и бждащи страдания, нема да се откижатъ отъ да улучшатъ положението ни.“

Новобранецъ

Бѣ миналата година, когато Гешо го вземаха за войникъ въ 3-й Бдинский полкъ.

— Годенъ, му извика комисията, — за 2 години.

Тъмни облаци се мердѣеха отпрѣдъ му, струваше му се че нищо не види, па като си помисли и за клѣтата си стара и прѣгърбена майка... иде му да се убие... Ала всичко прѣмина и той си излезе за да се облече въ сѣседната стая, гдѣто бѣха и неговитъ другари.

Всички весели засмѣни, а само Гешо намръщенъ съ полуотворени очи и посиняло лице; той седна на пейката, облѣгна се на лакатъ си и се не подвижи.

— За колко години те вземаха приятелию мой? го попита единъ отъ говитъ селянци, а той мълчи и като кой знай отъ колко врѣме е събралъ сътъ си, изпуктя и си излезе.

Цѣлъ день ходѣше изъ улицитъ, те не знае на кѣдѣ отива и какво пра. Отправи се за селото си В... надалеко 12 к. м. отъ града В... Едва гоку измина 2 — 3 километра отъ да, мислитъ му една по една започна да се прибиратъ:

— Ехъ, че като сж ме взели, тѣкъ ще трѣбва да се убия? и други мои другари, хемъ за 3 години пѣтъ, а радостни отгорѣ, а азъ съмъ се улушилъ като че ли гимитъ сж ми пасокали: Ама па и не бѣше справедливъ, ги вземе дявола съ комисия: мена ми е първа година и хопъ за 2 год мекъ ако отида догодина погледнешъ рѣкли за 3, а други, на Калчо Лихъ на синъ му, го отложили за догодина на Бае Коцо помощника — синъ му мѣсеца, ехъ такъвъ е свѣта, нали ме оцха пѣкъ за 2 год че ако бѣше за тѣлѣ щеше да му се невиди и живота и пѣлитъ...

Така продължаваше да си говори мичакъ Гешо, като вървѣше изъ селото. На вечерта стигна въ къщи. Вика му, що да видишъ? — отъ двѣ сѣкълѣце — стара, подпрѣна на тогата сѣрѣщна съ сълзи на очи. Тя плачеше той плачеше че и двамата плачеха така, какво, всичко е напраздно. По едно ме Гешо извика на майка си: «Стмамо, сиромашкитъ тѣгла сж безъ бѣсвзеха ме за двѣ години, ехъ здраве, ще ги отслужа, сега, отъ Бога и Литъ неможешъ да се скриешъ, я сложи шепрата, дай танюра, малко чушки, дпояамъ, че днесъ отъ тѣги не обкжече хлѣхъ турвалъ въ устата си. Д

Седнаха тѣ на софрата, ядѣтъ кой не проговаря поне една думица и тѣ не бѣха много, освѣнъ двама.

На другия денъ Гешо си отиде работа. Вечеръ — на сѣдянка при мо въ празникъ — на мегданя на ховѣдлникъ на нивата съ ралото... Плѣтото — жетва, косидба и пр...

Така прѣкара Гешо своя животъ селото, догдѣто трѣбваше да го вижда да се облече въ войнишка форма.

Хеле, най-сетне по нова години го събраха.

На изпращание, Гешо заедно съ сгаритъ си, откупили гадуларитъ за свирятъ напредъ, а всички новобранци закитени съ зелено цвѣтенце отъ та страна на гърдитъ, се движеха въ тѣлпата хора; жени моми, млади бранергенчета млади, и др. които ги изпѣха до полето навънка изъ селото. И въжъ изъ женска една група скокнѣто тигъръ, Гешовата любовница, сѣвени бузи и съ росенъ чемпиръ въ тѣка, закити Геша и го поздрави... А Гешовата майка вървеше подире му, ронѣше кристално бистри сълзи, и сѣпѣше о друга една нейна комшийка.

На другия денъ Гешо облече ла и нахлузи войнишкий мондиръ.

Той отива съ каравана за ястие пѣкъ не му се яде; цѣлъ потѣналъ замисълъ, едва се крѣпеше на краката. За неговата душа тука е тѣжно: тоетъ що не вижда: ни широко зелено поле, пѣстро стадо, ни гора зелена, нищо вънъ четири ледени стени и безбромножество легла...

«Ехъ, гдѣ ми е сега кавала, си той, да му засвира на запаиване»

— Ами не се ли запитвате какъ ще бждите посрѣщнати тамъ? —

Свищовъ и наддаватъ.

Търгътъ ще трае до 4 часа вечерта.

гр. Свищовъ 10 Януарий 1904 г.
Банката.

ДНЕВНИ

Прѣустановенъ законъ

На 12 того финансовия министъръ е отпратилъ една окръжна телеграма до митниците и акцизните началници съ която имъ съобщава, че распоредитѣ на влезлия вече въ сила законъ за измѣнението закона за общинските налози се преустановяватъ до второ распреждане и че вслѣдствие на това, таксуването на външните стоки и мѣстни произведения ще става пакъ по стария законъ за общинските налози.

Некрологъ.

Съгражданинътъ ни, Петко Стояновъ Ксжухаровъ, на 70 годишна възраст, слѣдъ 10 дневно тежко боледуване, на 15 того въ 8 часа слѣдъ обѣдъ, почина. Вѣчна му память.

Добъръ случай.

Съгражданинътъ ни г-нъ Георги И. Халачевъ се яви въ редакцията ни и ни замоли да явимъ чрѣзъ вѣстника си благодарността му къмъ г-да Вл. Маневъ & Ф. Кръстевичъ, които вѣрни на разгласения отъ тѣхъ начинъ за продажба на брашна, му дали даромъ единъ човалъ брашно Н-о 5, защото въ купения отъ него човалъ брашно е намѣрилъ едно боно което му давало право да се ползува безплатно отъ единъ човалъ брашно.

Г-да Вл. Маневъ & Ф. Кръстевичъ въ всѣка партида отъ 25 човала брашно, която взематъ отъ мелницата се туряло въ единъ отъ човалитѣ едно боно, което дава право на щастливия имъ клиентъ да получи още единъ човалъ брашно безплатно, а за Великденъ на редовнитѣ си.

— Както заслужилъ най скромната и най прѣдпадна дѣщеря на Франция.

— Азъ съмъ почти три пѣти по-старъ отъ васъ и съмъ се свабдилъ съ доста голяма опитностъ, която не туку тай ми е дошла . . . Азъ не искамъ да ви намаля ентузиязма . . .

— Вий сте ми симпатични: още при първата срѣща азъ ви обикнахъ, затова ще ви говоря откровенно . . . за да можете да постигнете цѣльта си, трѣбва да имашъ отъ Франция сѣциално разрѣшение за това; разрѣшение, съ което да се признаватъ вашитѣ познания и умения за прилаганieto имъ на практика.

— Никой нема право да помага на нещастнитѣ захвърлени, които работятъ подъ палящитѣ лъчи на слънцето, ако той не е увѣренъ, че пригизава, че владѣе, че обладава точни познания за начинитѣ на помаганieto. Този който се чувствува слабъ, некадъренъ да помага на болнитѣ и нуждающитѣ се за помощъ той не би захвърлилъ спокойния си животъ и да тръгне да се скита като мене.

— Не забравяйте, че страната е въ «военно положение», че сега тя се ръководи изключително отъ строгитѣ военни закони. И мислитѣ ли, че ще ви отдяджтъ приличното и съответствующе мѣсто, което да отговаря на способноститѣ и желанията ви и което похвално заслужавате?

— Претенциитѣ ми не сж много големи.

— Но ще бждатъ ли и тѣ удовлетворени.

Слѣдва.

клиенти, които копуватъ повече отъ 10 човала брашно въ годината, даватъ безплатно по една торбичка брашно за козунаци съ маята.

Като хроникараме случая съ даления безплатенъ човалъ брашно на г-нъ Г. И. Халачевъ, похваляваме отъ своя страна добрата идея на г-да Вл. Маневъ & Ф. Кръстевичъ за начина по распродаването на брашната си.

Какъ се възнаграждаватъ трудолюбивитѣ.

Въ всѣка горѣ долу образована държава, каквато е Божемъ, „нашата“, възнаграждаватъ тѣзи чиновници или учители които вънъ отъ врѣмето за занятие, употребяватъ свободното си врѣме за общеполезни дѣла, било за дружества, за овощарство, за пчеларство, лозарство и др.

Такива занятия показватъ, че тѣзи лица се интересуватъ не само отъ заплатата си, да дойде 31 на мѣсеца, нъ смѣтатъ, че благосъстоянието на окръжаващата срѣда е тѣхно благосъстояние, слѣдователно трѣбва да се работи и за подобрене на обществото въ нравствено и материално отношение.

Въ което село и да отидете въ нашата околия не ще намѣрите нигде въ училищния дворъ уредена овощна грилина. Само единъ се намѣрилъ съзнателенъ въ това отношение и той е награденъ добръ: отъ с. Овча Могила гдѣто си има разсадникъ и сѣмейство, е прѣмѣстенъ въ с. Татари и когато неговитѣ другари се повишаватъ, той ще чака на „сонъ грядущий“ повишение. Тоя човѣкъ е: г. М. Момчовъ учител въ с. Татари. Той обрѣна училищния дворъ на сѣменище, пипинера и цвѣтарница.

Сжко така, дори по добръ отъ Момчева е награденъ и бившия учител въ Търговското училище г. Д. Стеревъ. Слѣдъ като прѣподава 18 години Бълг. Езикъ, слѣдъ като работи за подигане училищната градина и овощарството въ града, слѣдъ като въ свободното си врѣме отваря курсове на ученици любители по овощарство и лозарство въ Търговското училище, на 1 Септ. м. г. централния го уволнява, за награда, въ интересъ на службата.

Идѣте слѣдъ това та работете за обществото, за общо добро и жертвувайте спокойствие и врѣме за полза на ближния!

Захарната индустрия.

Г-нъ Ф. Дорзе, директоръ на анонимното дружество за български захарни фабрики и рафенерии, въ ст. София, е напечаталъ на отдѣлни брошури едно изложение за причинитѣ които сж заставили дружеството да закрие фабриката.

Отъ това изложение ний получихме единъ екземпляръ и въ послѣдоущитѣ броеве ще го публикуваме.

Освѣнъ това дружеството е изпратило до производителитѣ на захарното цвѣкло и слѣдното окръжно писмо:

„Съ съжаление бързаме да донесемъ до вашето знание, че почитаемото правителство ни събщи, че то не може да приеме и се съгласи съ ония условия, които намираме като необходими, за да може фабриката ни да започне изново да работи. Прочее, честъ имаме да ви извѣстимъ, че фабриката ни нѣма да работи и че слѣдователно, ще бжде съвсѣмъ излишно да се задържатъ ниви за посѣване съ захарно цвѣкло.

Карнавала почва.

Отъ сутрѣ, 19 того, карнавала е разрѣшенъ, за която цѣль, Околийското уп-

равление е приготвило и наредило сутрѣ да се даватъ разрѣшителнитѣ тая цѣль бѣ ети.

Отъ приготвленията които се вѣтъ, изгизда, че карнавала ще въ много по голѣмъ размѣръ отъ мѣта година.

ДЪТКАСА.

Дѣтска дѣлка.

Молилъ дайте мѣсто на тоящето ми въ уважаемъ „Ратникъ“

Безпорно е, че въ тоя напѣдъ въкъ, който сиромашта и недоволя пълнятъ нашитѣ прѣфинени общества готворителността, нѣжното любящо дце, себеотрицанието сж звѣздицитѣ и блѣщукатъ въ тоя хаосъ отъ снния и гладъ и олекчае тѣжитѣ на далческото множество, останали хлѣбъ и покривъ.

Общество безъ благотворително общество, стоящи по долу отъ живото сбирнище.

Тия мисли ни текнаха когато тния коимитетъ, за събиране по ни прѣдложи да отидемъ изъ селата устрояваме подкомитетѣ за сжщата.

Оттогава се измина повече отъ сецъ, а подкомитетитѣ отъ 2—3 се ще не благоволиха да изпратятъ съ тѣ помощи тукъ въ комитетата.

Като бивши делегати на Свищтетъ, молимъ тия подкомитетѣ да рижатъ, по-скоро защото гладенъ човѣкъ не може да чака да дойде благоприятни условия.

Д. Стеревъ, Г. М. Димитровъ.

Отъ Свищ. Град. Общин. Управ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Н-о 185

На основание новоприетия законъ за измѣнение чл. 85 п. 1 отъ закона за градскитѣ общини съгласно протокола на общинитѣ отъ 16 того подъ 2, Свищ. Град. Общ. Управление има че обяви за знание на интересующи се, че на 23 того, частъ по 3 пладнѣ, въ помѣщенieto му произведе публиченъ търгъ, съ на конкуренция и съ переторжъ слѣдующий день за отдаването наемъ за прѣзъ 1904 год. нововенитѣ общински доходи отъ НИНАТА и «КАНТАРИНАТА»

Първоначалната цѣна на кантарината е 28,000 лева и Кантарината лева. Депозитъ за участие въ за кринината се иска 1,500 лева за кантарината 20 лева.

Желающитѣ да наѣматъ тѣ два общински доходи, умоля се да заповѣдатъ въ означения на търга за да наддаватъ, съобразяватъ съ закона за шмитѣ търгове.

При това обявява се за знтъ че Кринина ще се взема по 1 на всѣка крина (двоенъ декада или 18 ст. на Свищовско крини 12 крини.

гр. Свищовъ, 17 Януарий 1904

Кметъ: В. И. Божиновъ

Секретаръ: Юр. Митевъ

Отгов.—Редакторъ: А. Димитровъ

Свищовъ печ. на А. Н. Данковъ

(слѣдва).